

antifa traverso

#0

02.2020

Traverso [tra. ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. Traverso ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση. Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφισμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

antifatraverso@gmail.com
antifacommunity.gr

Ρεαλισμός και θερμά επεισόδια ανατολικά του 28ου Μεσημβρινού

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2019, Ο ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΤΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΕ ΘΕΜΑ: «ΟΡΙΟΘΕΤΗΣΗ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΖΩΝΩΝ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ» ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ, ΕΙΠΕ: «ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΛΗΘΕΣ».

Με αυτή την αποστροφή ολοκλήρωσε την πρόταση του για μια νέα εθνική στρατηγική που θεμελιώνεται σε μια ρεαλιστική διπλωματία συνεπή με το διεθνές δίκαιο. Για το φλέγον ζήτημα των ελληνοτουρκικών σχέσεων η εθνική γραμμή του Βαγγέλη και των συνομιλητών του- δύο πρέσβων και της Ντόρας Μπακογιάννη- είναι η όσο το δυνατόν αμεσότερη προσφυγή της Αθήνας και της Άγκυρας από κοινού στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης για την επίλυση του διαχρονικού ζητήματος της ΑΟΖ και της υφαλοκρηπίδας. Όσο νωρίτερα τόσο το καλύτερο λένε. Το μη χείρον βέλτιστο λένε επίσης. Και ο πρωθυπουργός δείχνει να το σκέφτεται, αλλά πώς να το σκώσει ο εθνικός κορμός; Η ρεαλιστική γραμμή, λοιπόν. Ενάντια σε τι όμως; Μα, στη γνήσια εθνική γραμμή που δεν φοβάται την σύγκρουση- την ηρωική σχολή- για να μνημονεύσουμε και τον Αντώνη το Σαμαρά- που αν χρειαστεί μπορεί να μεθοδεύσει και προληπτικό στρατιωτικό χτύπημα εναντίον του "προαιώνιου" εχθρού και ... όπου βγει. Είναι το θέαμα μιας σύγκρουσης, ένας παρελκυστικός διάλογος που συγκαλύπτει πως το δεκαετές σχέδιο με τις ΑΟΖ και τους αγωγούς έρχεται να αντικατασταθεί από φρεγάτες και κανόνια. Ο Ισραηλινός πρέσβης είναι σαφής, στην Καθημερινή [08.02.2020] δηλώνει πως: «Υπάρχει καλή πρόθεση από την πλευρά του Ισραήλ, της Ελλάδας, της Κύπρου αλλά θα πρέπει να βρούμε μια αγορά, θα πρέπει να βρούμε έναν προορισμό για τον EastMed. Κι έως ότου οι Ιταλοί δεν είναι πλήρως μέσα σ' αυτό, είναι πολύ θεωρητικό. Το Ισραήλ στηρίζει το έργο, το Ισραήλ πιστεύει στο έργο. Έχουμε το αέριο, χρειάζεται να βρούμε την αγορά.». Ο east med δεν έχει που να πάει... Οπότε τι μένει;

Όσο πλησιάζει η (πολύ) ρεαλιστική αποτυχία του East- Med - όχι μόνο σαν ενεργειακό πρόγραμμα όσο και σαν συνασπισμός ανάσχεσης της τουρκικής ισχύος- τόσο επιβαλλέται η σύνταξη μιας νέας εθνικής γραμμής. Ο Αντώνης από τη μια, ο Βαγγέλης από την άλλη, ο Δένδιας ή ο Παναγιωτόπουλος, η Ντόρα ή ο Βελόπουλος, οι σκληροί ή οι ρεαλιστές της εθνικής γραμμής με τους hardcore και τους soft τρόπους τους σχεδιάζουν τα σχέδια του ελληνικού ιμπεριαλισμού για την Ανατολική Μεσόγειο μετά τον East- Med. Ακόμα κι αν διαφωνούν σε όλα, οι μεν και οι δε, δείχνουν να συμφωνούν σε κάτι: η προοπτική του «θερμού επεισοδίου» βρίσκεται εντός της εθνικής γραμμής. Για τους σκληρούς είναι η ύψιστη πράξη αδιαλλαξίας απέναντι στη «τουρκική προκλητικότητα» ενώ για τους ρεαλιστές είναι μια καλή «αφορμή» ώστε να δικαιολογηθεί ένας αμοιβαίος συμβιβασμός στη Χάγη. Κάτω από τη σκόνη των αντεγκλήσεων για «εθνική μειοδοσία» ή

«εθνικό μαξιμαλισμό» η εθνική γραμμή είναι μια και είναι ιμπεριαλιστική και φιλοπόλεμη.

Ποια είναι η διπλωματία του «θερμού επεισοδίου»; Είναι η εξωτερική πολιτική ενός κράτους που διεκδικεί ολοένα και πιο φανερά τη γεωπολιτική του ανατίμηση μέσα σε «ζώνες ανάσχεσης» και εμπόλεμους «άξονες σταθερότητας». Ενός κράτους που συνομιλεί με στρατάρχες και δικτάτορες και εξαγεί χάος διεκδικώντας τον πολιτικό έλεγχο της Ανατολικής Μεσογείου. Η εθνική γραμμή φέρνει τον πόλεμο κοντά: οι αναβαθμισμένες βάσεις (Σούδα, Σύρος, Βόλος, Αλεξανδρούπολη), οι πάτριοι στους σαουδάραβες, οι δηλώσεις του Έλληνα πρωθυπουργού για τη δολοφονία Σουλεϊμανί, η διεκδίκηση της μεταφοράς των πυρηνικών από τις βάσεις του NATO στην Τουρκία κ.ο.κ. Είναι διαδοχικά επεισόδια μιας μετατόπισης προς την καρδιά του πολέμου.

Από τις σφαίρες στους Κούρδους και το λαθρεμπόριο στην Ανατολική Μεσόγειο στην υπόσχεση για μεταφορά ελληνικού στρατού στη Λιβύη: το ελληνικό κράτος περνάει στη «ζώνη του πολέμου». Την προηγούμενη δεκαετία εκπαιδευτήκαμε στην «έκτακτη ανάγκη» της κρίσης, της πολιτικής προτεραιότητας του εθνικού χρέους και στην αντιμνημονιακή εθνική ενότητα. Πλέον όμως το πεδίο αλλάζει. Η «έκτακτη ανάγκη» γεννιέται από τον αντι- τουρκισμό. Γεννιέται από την απειλή του «θερμού επεισοδίου». Η συναίνεση γίνεται συστράτευση. Κι η σιωπή παραμένει. Απλά στη θέση των οικονομολόγων στα δελτία ειδήσεων έχει πλέον καραβανάδες και γεωπολιτικούς αναλυτές. Στη θέση των spreads έχει συγκριτικές μετρήσεις της ελληνικής στρατιωτικής ισχύος σε πλανητικό επίπεδο. Στη θέση του ελληνικού κράτους ως ενεργειακό hub έρχεται το ελληνικό κράτος ως κέντρο της στρατιωτικής επιμελητείας των κρατών της Δύσης και των συμμάχων του στην Ανατολική Μεσόγειο. Ο μιλιταρισμός, οι σχέσεις και η ιδεολογία του, το ανοιχτά εμπόλεμο πρόσωπο του ελληνικού ιμπεριαλισμού είναι εδώ για να μείνει.

Ο ελληνικός στρατός ανοίγει δουλειές και θέσεις εργασίας, η οικογένεια θεμελιώνεται ξανά πάνω στον κοινωνικό συντηρητισμό, η εκκλησία ανακτά και διευρύνει την παρουσία της στο κράτος και την κοινωνία- η πατρίς χρειάζεται θυσίες και διαρκή πολεμική επαγρύπνηση. Στη στροφή της δεκαετίας μοιάζει περισσότερο από ποτέ για την κατανόηση του σύγχρονου φασισμού να γίνει κατανοητό πως το παραπάνω πλέγμα δεν είναι τίποτα περισσότερο από την εσωτερική λειτουργία του ελληνικού ιμπεριαλισμού. Είναι η πολιτική του προϋπόθεση. Και το μόνο της πρόβλημα είναι το πολυεθνικό προλεταριάτο. Η άρνηση του να συστρατευτεί, να σφικταγκαλιάσει τις Εξουσίες είναι το διαρκές πρόβλημα του ελληνικού κράτους. Αντίστροφα: είναι πιο επιτακτικό από ποτέ να στηριχτούμε εκεί που οι προλεταριακές κοινότητες είναι δυνατές, γιατί εκεί το ελληνικό κράτος είναι αδύναμο.